

F. J. BRUIJEL, *Tijden en Jaren, Het natuurjaar in de Bijbel*, Baarn, Bosch en Keuning N.V., s.j., 238 pp., 14/-.

Die Nederlandse Bybelgenootskap is besig met die tot stand bringing van 'n nuwe vertaling van die Ou Testament, nadat soos bekend is die nuwe vertaling van die Nuwe Testament in 1939 die lig gesien het. Die skrywer van die boek, wat ons hier aankondig, doen by die kommissie, wat vir hierdie werk aangestel is, diens as adviseur vir die vraagstukke wat verband hou met die diere- en plantewêreld.

As bioloog en Bybelkenner is hy tot daardie hulp by uitstek bekwaam.

In hierdie boek gee hy 'n beskrywing van die natuur van Palestina soos dit hom deur die gang van die seisoene voordoën. In hoofsaak maak hy gebruik van die gegewens wat die grootste Palestina-kenner van hierdie eeu, GUSTAV DALMAN, in so ruim mate bied in die sewe dele van sy „*Arbeit und Sitte in Palestina*”. Vir wie gereeld van daardie onvolprese werk gebruik maak, kan die werk van BRUIJEL nie veel nuuts oplewer nie. Maar — wie doen dit? Die meeste van ons studente en predikante sal bly wees om in die werk van BRUIJEL 'n gemaklik leesbare en betroubare samevatting te vind van dié gegewens, wat nodig is om Bybelgedeeltes uit die oogpunt van natuurstudie op te helder. Ver al die mededelings oor plante en blomme met die bybehorende tekeninge is leersaam en welkom.

Ons het egter een baie belangrike beswaar teen hierdie boek. Die skrywer betoog op p. 9 e.v., dat die teologie by die studie van die Heilige Skrif ook gebruik moet maak van die resultate „der gelovige wetenskap”; elders (meer korrek) praat hy van „de gelovige beoefenaars der verschillende wetenschappen.” Dit word nie duidelik, wat die woord „gelovig” hier eintlik beteken nie. Sal die skrywer geen gebruik maak van die gegewens, wat 'n „ongelowige” bioloog hom bied nie? Het ons hier nie weer 'n voorbeeld van die strewe na isolasie, wat die Vrye Universiteit in Nederland vrywel buitekant die gemeenskaplike kultuurtaak gebring het nie?

En wie is hierdie „gelowiges”? As mens die literatuurlysie agter in die boek nasien, dan kom mens tot die konklusie dat die volgende kategorieë daartoe behoort: 1. Lede van die Gereformeerde Kerke in Nederland; 2. Luterane, Roomse en Jode van buite Nederland; 3. wyle Prof. DE GROOT, altans wat sy stigtelike boekie „*De Psalmen*” betref; in BRUIJEL se boek self het ek origens geen aanhaling uit daardie werkie kan vind nie. Wel noem die skrywer op p. 8 terloops die serie „Tekst en Uitleg”, maar sy sitate neem hy deurgaans uit die Gereformeerde serie „Korte Verklaring”. Uit die breë literatuur van Hervormde kant oor die Bybel word nêrens iets gesitêr nie.

So kry mens die indruk dat die skrywer hom nader verwant voel aan Luterane, Roomse en Jode — onder voorwaarde dan dat hulle buitekant Nederland gebore is — as met sy Hervormde landgenote. By 'n adviseur van die Bybelvertalingskommissie, waaraan teoloë van verskillende Kerke meewerk, sou mens so iets nie verwag het nie.